

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 92/16

V Lucemburku dne 8. září 2016

Rozsudek ve věci C-160/15
GS Media BV v. Sanoma Media Netherlands BV,
Playboy Enterprises International Inc.,
Britt Geertruida Dekker

Umístění hypertextového odkazu na jedné internetové stránce na díla chráněná autorským právem a zveřejněná bez souhlasu autora na jiné internetové stránce nepředstavuje „sdělování veřejnosti“, pokud osoba, která tento odkaz umísťuje, tak nečiní za účelem dosažení zisku a neví o protiprávní povaze zveřejnění těchto děl

Jsou-li však tyto odkazy poskytnuty za účelem dosažení zisku, musí být znalost protiprávní povahy zveřejnění na jiné internetové stránce presumována

GS Media provozuje internetovou stránku GeenStijl, na které se podle informací této stránky objevují „zprávy, skandální odhalení a žurnalistické rešerše s lehčími tématy a příjemně bláznivými hloupostmi“ a je jednou z deseti nejnavštěvovanějších stránek se zprávami v Nizozemsku. V roce 2011 zveřejnila GS Media článek s hypertextovým odkazem na australskou stránku, kde byly zpřístupněny fotografie paní Dekker. Tyto fotografie byly zveřejněny na australské stránce bez souhlasu společnosti Sanoma, která je vydavatelkou měsíčníku Playboy, jemuž náleží oprávnění k výkonu autorských práv k dotčeným fotografiím. Navzdory výzvě společnosti Sanoma odmítla společnost GS Media odstranit předmětný hypertextový odkaz. Když australská stránka fotografie na žádost společnosti Sanoma odstranila, GeenStijl zveřejnila nový článek rovněž obsahující hypertextový odkaz na jinou stránku, na níž si bylo možné prohlédnout předmětné fotografie. Taktéž posledně uvedená stránka vyhověla žádosti společnosti Sanoma o odstranění fotografií. Uživatelé internetu navštěvující fórum GeenStijl poté přidali nové odkazy na další internetové stránky, na kterých si bylo možné fotografie prohlédnout.

Podle společnosti Sanoma porušila společnost GS Media autorské právo. Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska), u kterého byl podán kasační opravný prostředek, se v této záležitosti obrátil na Soudní dvůr. Podle unijní směrnice totiž musí s každým sdělením díla veřejnosti souhlasit nositel autorského práva¹. Hoge Raad nicméně uvedl, že na internetu lze nalézt velmi mnoho děl, která byla zveřejněna bez souhlasu nositele autorského práva. Pro provozovatele internetové stránky nemusí být vždy snadné ověřit, zda nositel práv udělil souhlas.

V dnešním rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že podle předmětné směrnice jsou členské státy povinny zajistit, aby měli autoři výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení svých děl veřejnosti. Zároveň tato směrnice směřuje k zajištění přiměřené rovnováhy mezi zájmy nositelů autorských práv na straně jedné a ochranou zájmů a základních práv uživatelů chráněných předmětů, zejména jejich svobody projevu a informací, jakož i obecného zájmu na straně druhé.

Soudní dvůr připomněl svou předchozí judikaturu, podle níž zahrnuje pojem „sdělování veřejnosti“ individuální posouzení, které musí zohlednit řadu doplňujících kritérií. Mezi tato kritéria patří zejména vědomá povaha zásahu. Jednání uživatele představuje sdělování, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým hostům přístup k chráněnému dílu. Zadruhé se pojem „veřejnost“ týká blíže neurčeného počtu potenciálních adresátů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob. Zatřetí je relevantní výdělečná povaha sdělování veřejnosti.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10).

Soudní dvůr upřesnil, že jeho předcházející judikatura² se týkala pouze umístění hypertextových odkazů na díla, která již byla volně dostupná na jiné internetové stránce se souhlasem nositele práv, a že z ní tedy nelze dovodit, že pod pojem „sdělování veřejnosti“ v zásadě nespadá umístění takového odkazu, pokud byla předmětná díla zveřejněna na jiné internetové stránce bez souhlasu nositele práv.

Pokud se jedná o poslední uvedenou podmínku, Soudní dvůr nicméně zdůraznil, že internet je zvláště významný pro svobodu projevu a informací a že hypertextové odkazy přispívají k jeho řádnému fungování, jakož i výměně názorů a informací. Kromě toho připustil, že může být zejména pro jednotlivce, kteří chtějí takové odkazy umístit, obtížné ověřit, zda se jedná o díla, která jsou chráněna, a případně, zda nositelé autorských práv k těmto dílům souhlasili s jejich zveřejněním na internetu.

Vzhledem k těmto okolnostem Soudní dvůr rozhodl, že pokud je umístění hypertextového odkazu na dílo volně dostupné na jiné internetové stránce uskutečněno osobou, která tak činí bez úmyslu dosažení zisku, je třeba za účelem individuálního posouzení existence „sdělování veřejnosti“ zohlednit okolnost, že tato osoba neví ani rozumně nemůže vědět o tom, že toto dílo bylo zveřejněno na internetu bez svolení nositele autorského práva. Taková osoba totiž zpravidla neposkytuje zákazníkům přístup k protiprávně zveřejněnému dílu na internetu s plnou znalostí důsledků svého jednání.

Naproti tomu, je-li prokázáno, že taková osoba věděla nebo měla vědět, že použitý hypertextový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo, například na základě skutečnosti, že na to byla upozorněna nositeli autorského práva, představuje poskytnutí takového odkazu „sdělování veřejnosti“. Totéž platí i v případě, že tento odkaz umožňuje uživatelům obejít omezující opatření, která byla na stránce, na které se nachází chráněné dílo, přijata za účelem omezení přístupu veřejnosti pouze na předplatitele této stránky.

Mimoto, pokud je umístění hypertextových odkazů uskutečněno za účelem dosažení zisku, lze od původce takového umístění očekávat, že provede nezbytná ověření, aby se ujistil, že dotčené dílo není protiprávně zveřejněno. Proto je třeba předpokládat, že takové umístění je provedeno s plnou znalostí povahy ochrany uvedeného díla a případné absence souhlasu nositele autorského práva se zveřejněním na internetu. Za takových okolností a za předpokladu, že tato domněnka není vyvrácena, představuje jednání spočívající v umístění hypertextového odkazu na protiprávně zveřejněné dílo na internetu „sdělování veřejnosti“.

V projednávané věci je nesporné, že společnost GS Media poskytla hypertextové odkazy na soubory obsahující fotografie za účelem dosažení zisku a společnost Sanoma neudělila oprávnění ke zveřejnění těchto fotografií na internetu. Mimoto skutkové okolnosti, jak jsou popsány v předkládacím rozhodnutí Hoge Raad, nasvědčují tomu, že společnost GS Media si byla vědoma protiprávní povahy tohoto zveřejnění a nemůže tedy vyvrátit domněnku, že umístění předmětných odkazů bylo provedeno s plnou znalostí protiprávní povahy tohoto zveřejnění. S výhradou ověření, které musí provést Hoge Raad, představuje umístění takových odkazů společností GS Media „sdělování veřejnosti“.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki 📞 (+352) 4303 5499

² Rozsudek ze dne 13. února 2014, *Svensson a další* ([C-466/12](#)); usnesení ze dne 21. října 2014, *BestWater International* ([C-348/13](#), nezveřejněné).